

Sygn. akt II UK 370/13

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z wniosku J. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.
o prawo do emerytury pomostowej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 grudnia 2013 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 lutego 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] wyrokiem z dnia 26 lutego 2013 r. oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. od wyroku Sądu Okręgowego w G. Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 czerwca 2012 r., zmieniającego decyzję organu rentowego z dnia 15 listopada 2011 r. i przyznającego ubezpieczonemu J. C. prawo do emerytury pomostowej od dnia 1 listopada 2011 r. (pkt I wyroku) oraz niestwierdzącego odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji (pkt II wyroku).

W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że ubezpieczony spełnia przesłanki do ustalenia mu prawa do emerytury pomostowej wynikające z ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. Nr 237, poz. 1656 ze zm.), ponieważ praca na statkach żeglugi morskiej była pracą w warunkach szczególnych wymienioną w punkcie 23 załącznika nr do tej ustawy,

a także w załączniku A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.), dział VIII poz. 4. Jednocześnie ubezpieczony był wpisany na listę członków załogi tych statków jako pracownik, wykonując osobiście pracę podporządkowaną członka załogi statku morskiego w żegludze międzynarodowej, a zatem świadczył pracę w ramach stosunku pracy. Przypadające przed dniem 15 listopada 1998 r. okresy zatrudnienia obywateli polskich za granicą u pracodawców zagranicznych, o ile opłacano za nich składki na ubezpieczenie społeczne w Polsce, są okresami składkowymi (art. 6 ust. 2 pkt 1d ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). W konsekwencji ubezpieczonemu należało doliczyć te okresy zatrudnienia do stażu pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, co skutkowało spełnieniem przez wymagania 15 lat pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych.

W skardze kasacyjnej organ rentowy zarzucił błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 49 i art. 51 w związku z art. 2 pkt 2 i pkt 3 oraz art. 3 ustawy o emeryturach pomostowych polegające na przyjęciu, że ubezpieczony spełnił wymóg posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych uwzględniając okresy pracy wykonywanej za pośrednictwem [...] Agencji [...] u armatorów zagranicznych, co w konsekwencji doprowadziło do wadliwego ustalenia mu prawa do emerytury pomostowej.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości w praktyce, „a mianowicie: czy wobec treści art. 2 pkt 2 i 3 oraz art. 51 i 49 ustawy emeryturach pomostowych można zastosować te przepisy w przedmiotowej sprawie i zaliczyć do okresów pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ustawy o emeryturach pomostowych, okres pracy marynarza, wykonywanej u armatora zagranicznego, do której został skierowany przez pośrednika, a nie płatnika i czy taki marynarz jest w kręgu podmiotów uprawnionych do ubiegania się o emeryturę

pomostową na podstawie art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych”. Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania, ewentualnie zmianę zaskarżonego i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy oraz o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu cytowanego przepisu uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością i którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa i jego prawidłowego stosowania. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania zagadnienia prawnego, także przytoczenia jego podstaw (konkretnych przepisów prawnych), wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienia: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 Nr 1, poz. 11, z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 Nr 7-8, poz. 51, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, LEX nr 180841), przy czym podstawa taka nie zachodzi, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii sformułowanego zagadnienia prawnego i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a skarżący nie przytoczył istotnych okoliczności uzasadniających zmianę utrwalonej judykatury (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNAPiUS – wkładka z 2003 r. Nr 13, poz. 5).

W przedmiotowej sprawie skarżący utrzymywał, że w sprawie istnieje potrzeba rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego dotyczącego możliwości zaliczenia do okresów pracy w warunkach szczególnych okresu pracy marynarza u armatora zagranicznego, a w konsekwencji do przyznania mu emerytury pomostowej, jeżeli składki opłacała instytucja kierująca do pracy za granicą, „a nie płatnik”.

Tymczasem podobne problemy prawne były już przedmiotem wyroków Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2001 r. (II UKN 500/00, OSNP 2003 nr 10, poz. 258), z dnia 27 kwietnia 2010 r. (II UK 328/09, OSNP 2011 nr 19-20, poz. 261), z dnia 12 marca 2010 r. (II UK 286/09, OSNP 2011 nr 17-18, poz. 237) oraz z dnia z dnia 25 czerwca 2010 r., II UK 76/10 i z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 5/10 (dotychczas niepublikowanych). W orzeczeniach tych Sąd Najwyższy konsekwentnie przyjmuje, że okresy wykonywania pracy w szczególnych warunkach u pracodawcy zagranicznego na podstawie skierowania upoważnionej polskiej instytucji kierującej pracowników do pracy za granicą, za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne w Polsce, mogą być uznane za składkowe okresy ubezpieczenia na podstawie art. 6 ust. 2 pkt 1 lit. c ustawy o emeryturach i rentach z FUS, natomiast począwszy od tej daty, okresy zatrudnienia u pracodawców zagranicznych mogą być uznane za składkowe okresy podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym w Polsce, jeżeli zostały opłacone składki - art. 6 ust. 2 pkt 1 lit. d ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2010 r., II UK 329/09, OSNP 2011 nr 19-20, poz. 262). Wymienione judykaty powinny zapobiegać rozbieżnościom w orzekaniu, która „mogłaby powstać w orzecznictwie sądów powszechnych w przyszłości”, zwłaszcza że skarżący nie wykazał rozbieżności w aktualnym orzecznictwie sądowym.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji w zgodzie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw